

[Bomholt.]

løsning: at fremskaffe midler til dansk forskning, således at vort fædreland, hvad videnskabelig indsats angår, kan bevare en stor og forpligtende tradition.

På mit partis vegne skal jeg anbefale de stillede ændringsforslag og derefter forslaget selv til vedtagelse.

Martin: På venstres vegne skal jeg anbefale lovforslaget og ændringsforslagene til vedtagelse. Jeg finder det ikke nødvendigt at lægge beslag på meget af det høje tings kostbare tid; jeg vil kun sige, at fra første færd har der både i dette høje ting og i udvalget været enighed om, at denne sag bør fremmes. Der er i udvalget opnået fuld enighed om alle ændringsforslag, så jeg kan ikke se, at der er grund til en diskussion, der kun ville tilsløre den gladelige kendsgerning, at lovgivningsmagten i denne sag står fuldt enig.

Efter mit skøn er alle de foreslåede ændringer forbedringer; det er i det hele taget blevet et godt lovforslag og vil blive en god lov.

Lovforslaget siger jo kort og godt dette, at staten stiller betydelige midler til rådighed for den grundvidenskabelige forskning, og det har der været ubetinget enighed om. Hvorledes midlerne skal anvendes, bestemmer videnskaben selv, og der har også indenfor udvalget hele tiden været fuld enighed om, at videnskaben skal have frihed til at råde over midlerne. Når det dog foreslås, at undervisningsministeriet og finansministeriet skal være repræsenteret i fondets bestyrelse, er det kun, fordi man ønsker at skabe en vis føling mellem forskningsarbejdet og de bevilgende myndigheder; det skyldes ikke noget ønske om at gribe ind i videnskabens arbejde. Videnskabens frihed begrænses ikke, og videnskabens ansvar for midlernes anvendelse heller ikke. Videnskaben har den fulde frihed og det fulde ansvar for, hvorledes denne lov vil blive ført ud i livet. Lovgivningsmagten viser sin tillid til videnskaben og håber, at denne lov vil blive til stor gavn for videnskaben og derigennem for det danske folk. Og ud fra dette ønske vil jeg anbefale, at der stemmes for ændringsforslagene og for det ændrede lovforslag.

Johs. Christiansen: Som det fremgik allerede af de udtalelser, udvalgets ærede ordfører (Rasting) fremsatte, er udvalgsforhandlingerne om denne sag endt i den, jeg kan vist godt sige lykkeligste harmoni. Der er opnået fuld enighed om begge de alvorligste

stridsspørgsmål, pengenes tilvejebringelse og midlernes bestyrelse, og forsåvidt kan jeg fuldtud tiltræde den ærede ordførers udtalelser. Jeg vil imidlertid gerne netop ved denne anden behandling af sagen give udtryk for den store glæde, det er for mit parti nu at se dette betydningsfulde spørgsmål så nær sin løsning. Vi har fra første færd — det vil i denne forbindelse sige lige fra nedsættelsen af videnskabskommissionen — og til denne dag haft den indstilling, at dansk videnskabelig forskning med sine store og smukke traditioner måtte have tryggere arbejdskår end de hidtil bestående. Jeg tror nu nok, at man skulle være gået lidt videre med hensyn til størrelsen af det beløb, loven vil tilsikre forskningen. Det er mit bestemte indtryk fra drøftelserne i videnskabskommissionen, at der selv på basis af en yderst nøgtern vurdering vil være behov for de 21½ mill. kr., som videnskabskommissionens medlemmer oprindeligt havde tænkt sig. Jeg har da også i udvalget søgt det nu stipulerede beløb forhøjet med 500 000 kr., men uden at kunne få den fornødne tilslutning dertil. Det ville utvivlsomt have været klogere at strække sig dette stykke videre, ikke mindst under hensyn til det ret omfattende genopbygningsbehov, som krigens og afspærringens år har skabt indenfor de videnskabelige arbejdsområder. Under indtrykket af den betydning, det selvsagt har, at en lov som denne kan gennemføres under fuld enighed mellem de i udvalget repræsenterede partier, har jeg afstået fra tanken om at stille ændringsforslag. Jeg anbefaler nu det foreliggende lovforslag i den forvisning, at det i kraft af sit indhold og sine principper vil blive en virksomhedsfuld løftestang for dansk forskning, idet jeg iøvrigt føjer til, at der jo da endelig heller ikke er længere mellem dansk videnskab og rigsdagen, end at spørgsmålet om midlerne vil kunne tages op til fornyet overvejelse, når tilstrækkelige erfaringer er indhøstet under den lov, vi nu er i færd med at gennemføre.

Jeg må have lov til at udtrykke lidt forundring over en bestemt passus i det ærede medlem hr. Bomholts tale, nemlig da det ærede medlem rettede opfordringen til den højtærede undervisningsminister om at opheve videnskabskommissionen. For det første finder jeg det ejendommeligt, at det var en socialdemokratisk taler, der opfordrede til ophævelse af en kommission, som efter det ærede medlems udtalelser skulle være nedsat af tidligere undervisningsminister Hartvig Frisch. Nu var det jo ikke Hartvig Frisch, der nedsatte videnskabskommissio-